

Det är bara att ta tunnelbanan. När ni gått av ser ni snart den stora midsommarkransen i den nedre hallens tak. Folk från Midsommarkransen snickrade och målade den med hjälp av några Konstfackselever. Sitt namn, Midsommarkransen, har området fått efter en krog som låg ungefär där Svandammsvägen och nuvarande Nioörtsvägen möts. Likt många krogar hade den en skylt som föreställde en krans med midsommarblomster.

»Förstaden Midsommarkransen. Framtidsperspektiv. Stockholm juni 1910« står det på en stor bild, en tänkt byggnadsplan för området. Något kom att förverkligas, annat inte.

En tanke var att Kransen skulle ha en blandad bostadsbebyggelse med en blandad befolkning. Så blev det inte, Midsommarkransen kom att bebos uteslutande av arbetare. »Skötsamma arbetarfamiljer« lockades med reklamkampanjer om att här förenades »storstadens bekvämlighet med lantlivets behag«.

Den som tar utgången till Tegelbruksvägen ser på andra sidan gatan en av Kransens äldsta byggnader, Långa raden. Ett stycke åt höger syns Mackhuset, också det från äldsta tider. Inte långt därifrån låg Gamla huset på Gamla gatan. Liksom de andra husen på gatan är Gamla huset borta, ja, inte ens Gamla gatan finns längre ... Några påstår till och med att den aldrig funnits, men det kan inte vara riktigt. Jag minns den ju mycket väl och kan berätta åtskilligt om den och dess invånare, tjuvfamiljen Palm bland andra.

Palmarna var ett riktigt rövargäng som under andra hälften av 1940-talet bodde på Gamla gatan, i 5:ans port. Tjuvarna var det gemensamma namnet på medlemmarna i familjen, men de kunde lika gärna ha benämnts »skojarne« eller något annat som syftade på vad de ägnade sig åt, förutom tjuveri, hembränning, langning, häleri, fosterfördrivning, horeri – inget olagligt var dem främmande.

Familjens överhuvud var Berta. Hon hade hand om de illegala aborterna. Det var en stor, tjock kvinna, elak och ful som en häxa. Hon gick sällan ut, men från fönstret kunde man träffas av hennes vassa blick och om fönstret var öppet hennes lika vassa tunga. En vass tunga var förvisso flera kvinnor i Kransen på den här tiden utrustade med, men svordomar höll de sig ifrån och slapp därmed den blåsvärthet som missfärgat tjuvkärringens trut.

Hennes make, Gubben Palm, var liten och nästan flintis, de få kvarvarande stråna var grå, liksom ögonen. Han var far till fyra vuxna barn som alla bodde hemma, två döttrar och två söner. Döttrarna hette Lilly och Laila och var intill förväxling lika varandra. Bägge kallades Kransens Ros, Rosorna om man talade om dem båda. Det var två fräckögda brunetter som hade en arbetslägenhet på Vattenledningsvägen. Arbetet bestod i att mot betalning tillhandahålla olika sexuella tjänster. Systrarna arbetade skift, den ena på dagen, den andra på kvällen. I egna ögon, särskilt då de blundade, var de lyckliga horor. Affärerna gick lysande. Förutom från Kransen strömmade kunder till från Västberga, Åsen, Aspudden, Gröndal, Liljeholmen och även från Söder, flera var stamkunder. Rosorna tjänade bra, men hade också betydande utlägg, måna som de var om sitt utseende. Läppstift, ögontusch, puder, smink, eau-de-cologne och parfym av bästa märke kostade, för att inte tala om de moderiktiga hattarna, kapporna, klänningarna, skorna samt de raffiga underkläderna.

Palle och Sigge hette sönerna, två karlar som enbart genom sin storlek förde respekt med sig. Palle var skild och Sigge hade aldrig gift sig, han hade det bra som han hade det.

Det fanns fula kärringar i Kransen förutom Berta, det fanns nästan flintskalliga gubbar med grå hårstrån, fräckögda brunetter och storväxta karlar, men vad som

skilde ut tjuvarna, med ett undantag, Sigge, var deras dolska uppsyn. De liknade på pricken bovarna i gamla stumfilmer, ögonen irrade ständigt omkring i jakt på något att sno, alternativt för att försäkra sig om att ingen byling var i närheten, i första hand då konstapel Karl Jönsson. Jönsson var en snäll snut, men omutligt ärlig och personer med den läggningen önskade ingen i familjen ha i närheten.

Palle och Sigge ägnade sig bland mycket annat åt att fånga fåglar. På Drakberget spände de upp nät som de sedan vittjade. Vad de skulle ha fåglarna till ska jag berätta senare.

Såvida inte någon i familjen var ute på hemligt uppdrag tillbringade alla natten i den lilla ettan, också Rosorna eftersom de inte ville sova i arbetslägenheten.

Förutom de sex vuxna fanns där också ett barn, Lillys dotter med okänd fader, Sofia. Hon hade sitt nattkvarter på mattan under rumsbordet, men det var inte därför hon kallades Flickan under bordet utan det kom sig av att hon brukade gömma sig under något av borden på ölkaféerna Gropen eller Svanen, sitta där på huk med armarna runt benen och huvudet nerböjt. Längre kunde hon sitta så, stilla, tyst, lyssna till männens prat, som kunde det förklara vad livet egentligen var till för.

Sofia svarade sällan på tilltal. Någon gång kunde hon höja huvudet och titta upp. Hon hade stora bruna ögon, blicken var outgrundlig. Hon var liten och mycket mager,

inte olik Monika Karlsson i 1:an, henne det spåddes gå riktigt illa för en vacker dag.

I den bäddbara soffan sov Rosorna, den som hade kvällspasset ytterst. Bröderna slaggade på två tagelmadrasser intill elementet. I köket låg kärringen Berta och Gubben Palm. Deras nattsömn stördes ibland av att någon törstig kund knackade på fönstret för att få köpa brännvin. Storlagret hade tjuvarna i en gömma bakom en hänglåsförsedd dörr i källaren. Där förvarade de också sin hembränningsapparat.

Det mindre spritlagret, en handfull flaskor, hade de i skafferiet, lätt åtkomliga att överrätta till den knackande. Det hände att kärringen Berta vaknade på fel sida vid dessa tillfällen och återföll i sin ungdoms servitrisroll och förklarade för den häpna kunden att det inte skulle vara mer där. Oftast var det Gubben Palm som vaknade, halvsovande men ändå i stånd att dra upp rullgardinen, öppna fönstret och efter att ha fått pengarna effektuera beställningen. Ibland lyckades det honom inte att somna om och då tog han sig ett järn, hostade och harklade så att tjuvkärringen bredvid honom vaknade och i ilskan över att bli väckt öste galla över gubben, så högljutt att de sovande i rummet vaknade, liksom även familjen Strömberg som bodde ovanför och Karlströms som bodde vägg i vägg. Sämjan i tjuvnästet var inte alltid den bästa. Inte heller grannsämjan var det.

Gubben Palm och hans tjuvkärring hade tidigare bott

i Långa raden, varit bland de första som flyttade ut till området, men de hade förvisso inte kommit ensamma.

Det var som en folkvandring inifrån staden, där hyrorna och levnadskostnaderna stigit för var dag, det var som om en pest slagit ut bland fattigfolket och drivit det ut på vägarna. Flyttlass efter flyttlass skramlade iväg mot förstäderna.

Så beskriver författaren Rudolf Värnlund den utflyttning i början på 1900-talet som ägde rum från Söder till förstäderna, som förorterna kallades på den här tiden. I och med industrialiseringen hade många flyttat in till Stockholm, där bostadsbristen var stor och trångboddheten enorm. Bostäderna var små, mörka och kalla. I områdena alldeles utanför stan, Liljeholmen, Grönbrink, Årstadal, Årstaskog och Sjövik var situationen än värre. Grevan av Årsta och andra markägare spekulerade hänsynslöst i bostadsnöden. Träkåkarna som oftast bestod av enrumslägenheter var uselt byggda och lika uselt isolerade. Det fanns varken vatten eller avlopp, slaskvattnet fick tömmas i diken.

I dessa områden och i Gröndal, Aspudden och Midsommarkransen skulle arbetarrörelsen få sina starkaste och mest radikala fästen. 1904 bildades Liljeholmens Folkets husförening. Elva år senare flyttade föreningen in i Södra folkparken strax utanför den nybyggda förorten Midsommarkransen.

I slutet av 1800-talet bestod området där av inte mycket annat än ängar, fält, åkrar, berg och skog; ett par torp fanns och vid Kilaberg några torftiga bostadslängor med tillhörande vedbodar och uthus. Vid nuvarande Tegelbruksvägen, Svandammsvägen och Valsbergs gränd låg en del mindre slakterier och korvmakerier. Dit drogs förutom arbetare flugor, råttor, rävar och hundar.

1901 köpte ett nybildat bolag egendomarna Midsommarkransen, Lilla Nyborg och Stora Nyborg, ett torp som idag är Kransens äldsta hus, beläget i hörnet av Tellusborgsvägen och Majstångsvägen. Bolaget uppförde ett tegelbruk med ugnar, torkar och lagerhus i området mellan Tegelbruksvägen och Vattenledningensvägen. Runt tegelbruket växte en liten kåkbebyggelse fram och bidrog till att traktens invånarantal ökade till ett par hundra.

Planerna hade varit att husen i Aspudden och Midsommarkransen skulle byggas med tegelstenar från bruket, men byggandet sköts upp. Dessutom sinade leran. Bolaget gick i konkurs. Där leran hämtats, i nuvarande Svandammsparken, bildades en liten sjö till glädje för traktens änder och badsugna barn. Senare skulle IK Tellus använda den som bandyplan på vintrarna. Hälften av spelarna tvingades spela iförda pjäxor eftersom de inte hade råd att köpa skridskor.

Nyborgs AB exploaterade Tellusborg, nordväst om Vattenledningensvägen, en gata som fick sitt namn av den

vattenledning som drogs från Norsborg till vattentornet på Nybohovsberget. Flera av vattenrallarna kom för övrigt att bosätta sig i trakten.

Ett annat bolag, AB Förstaden Midsommarkransen, lät bebygga det sydöstra området. Dessa två områden slogs 1926 samman och själva stadsdelen Midsommarkransen var därmed formellt bildad.

Så många lägenheter som möjligt i samma hus. Det var mottot för exploatörerna liksom för senare tiders byggmästare. Följden blev att Midsommarkransen till en alldeles övervägande del består av ettor och tvåor. Husen byggdes i befintlig natur, på och bredvid berg; träd och buskage lämnades orörda. Mellan husen, upp och ner i den starkt kuperade terrängen, slingrade sig gator och små gränder.

Kransen har byggts och byggts till under olika epoker, vilket betyder att variationen i byggnadsstilar är stor, alltifrån jugend, nationalromantik, klassicism, funkis som i trettioalets smalhus, lamellhus och punkthus fram till det sena nittioalets byggnader i retrostil.

En av de tongivande exploatörerna var Olof Aschberg, om idag känd så är det som programledaren Robert Aschbergs farfar, men då omtalad som »den röde bankiren«. Hur denne bankir kom att bli socialist har han berättat i sin självbiografi En vandrande jude från Glasbruksgatan.

Sommaren 1911 hade han på ett möte hört den ung-

socialistiske agitatorn Hinke Bergegren hålla tal, blivit imponerad men också skrämmd. Här hotade en verklig fara för hans och alla arbetsgivares intressen. Redan nästa dag sökte han upp Arbetsgivarförbundet ledande man, Hjalmar von Sydow, och rådde honom att vidta åtgärder mot socialisterna. Aschberg fick då i uppdrag att inleda ett möte för arbetsgivarna i detta ämne. För att förbereda sig studerade han bland andra Marx och Engels. Ju mer han läste, desto mer intresserad blev han och till sist övertygad om att arbetsgivarnas politik var ohållbar. En bättre och rättvisare värld skulle bara den internationella arbetarrörelsen kunna genomföra. Det planerade mötet blev aldrig av. Aschberg lämnade Arbetsgivarförbundet och skulle sedan via sin bank i stället samarbeta med arbetarrörelsen. I beslutet låg måhända även ekonomiska överväganden ...

Aschberg och andra byggherrar insåg att det inte räckte med ord om lantlivets behag, det viktiga var att undanröja hindret med de dåliga kommunikationerna. De bildade AB Södra Förstadsbanan och 1911 öppnades inte mindre än tre spårvagnslinjer från Liljeholmen, några år senare från Hornstull då en ny bro byggts som höll för de tunga spårvagnarna. En linje gick Arlagatan, nuvarande Hägerstenvägen, fram mot Aspudden, en svängde av vid Kilaberg och fortsatte mot Tellusborg och den tredje gick uppför Nyboda backe in i Midsommarkransen via Stora Infartsvägen som Svandammsvägen då hette.

I tio år var spårvagnstrafiken privat. 1920 höjde bolaget avgiften från tio till femton öre. Då tog det eld i förstadsborna skriver Per Anders Fogelström i Söder om tullen. Protestmöten ledda av Hyresgästföreningen i Aspudden hölls och det bestämdes att spårvagnsbolaget skulle bojkottas. Två lastbilar försågs med bänkar och dessa »automobilomnibussar« trafikerade sedan sträckan till Hornstull. Gamla och ofärdiga fick lösa ett särskilt gratiskort, övriga gick eller cyklade. Detta var i april, vägarna var inte asfalterade och då det regnade tvingades folk vada i lervällingen, vilket tärde på kampviljan. Bojkotten varade ändå i tre och en halv vecka. Kampen var segerrik så till vida att Stockholms spårvägar året efter övertog driften.

Denna bojkott spelade sextio år senare en viktig roll i Spelet om Hägersten, en pjäs som jag skrev manus till. Den uppfördes utomhus i Vinterviken. Fem hundra åskådare kunde vid tio föreställningar bevittna vad som i historieböckerna inte ens var en fotnot.

Allt är relativt, för dem som i likhet med tjuvparet Palm kom från träkåkarna i Årstadal eller Sjövik var Midsommarkransen med sina stenhus och sin gatubelysning en dröm och för de forna Söderborna fick de billigare hyrorna uppväga avståndet in till staden, vilket ju tack vare spårvagnstrafiken inte längre kändes lika avskräckande.

Låt mig nu lämna den tidiga historiken och gå ett

antal år framåt i tiden, till andra hälften av 1940-talet. Värt att ha i minnet är att det som idag är avlägset då låg helt nära. 30-talets arbetslöshet och fattigdom hade alla vuxna upplevt. Första världskriget var inte mer än tjugo år borta, spanska inbördeskriget tio och andra världskriget bara några år.

Socialt sett var Kransen på 40-talet fortfarande en utpräglad arbetarförort och lägenheterna mycket små också i de hus som tillkommit, till exempel de på Gamla gatan. Det är dit vi ska förflytta oss.

Pratar man om Gamla gatan med någon äldre Kransenbo kommer omedelbart tjuvarna på tal. De var ett dominerande inslag i gatubilden. Illa ansedda var de förstås, framför allt av de skötsamma arbetarna, de som åtminstone i egna ögon var så högtstående att de hade rätt att utsätta andra för förakt. Men också de som stod närmast tjuvarna i dåligt anseende, fyllgubbarna, gladde sig åt att det åtminstone fanns några som de kunde betrakta en smula från ovan. För alla utgjorde åsynen av tjuvfamiljen en obehaglig påminnelse om i vilket sällskap man kunde hamna om man inte skötte sig. På sommaren exponerades det extra tydligt. Tjuvarna lade då beslag på den halvmåneformade balkong som var till för vädring av hyresgästernas vår- och sommarkollektion sedan dessa tagits fram från vindsförråden. En del latmaskar som inte orkade masa sig iväg till piskställningen

på gården piskade också sina mattor där.

Tjuvarna hade placerat ut ett bord, några stolar och ett par pallar de »hittat« på balkongen. De stunder kärningen Berta inte satt i fönstret tillbringade hon här, för det mesta tillsammans med Gubben Palm som ofta var i färd med något ståltrådsarbete, underlägg till kokkäril och strykjärn, galgar, ljusmanschetter, handdukskrokar men också större arbeten som fågelburar. De var riktigt snygga, utan tvivel hade Gubben Palm en konstnärlig ådra. Förmodligen var det skapardriften som gjorde att han sysselsatte sig med dessa arbeten, ty förtjänsten var inte stor.

På den lilla balkongen trängde ofta också sönerna och den av döttrarna som inte tjänstgjorde ihop sig. De rökte, drack pilsner och kaffekask, pratade och skrattade högt, grälade ibland men tycktes på det hela taget ha det riktigt trivsamt. Naturligtvis stack det i ögonen på folk. Men från det till att anmäla tjuvarna för störande av den allmänna ordningen eller för langning eller något annat var ett stort steg, inpräntat som det var från barnaålder att man inte tjallade, vilket i sin tur var en variant på att man inte skulle lägga näsan i blöt. Dessutom fanns det flera, också högtstående skötsamma, som i hemlighet använde sig av tjuvarnas tjänster, köpte en flaska då de druckit upp sin tilldelade ranson.

Ranson? Här måste jag stanna upp och förklara. Det var så att något som kallades Brattssystemet rådde.

Någonstans långt borta och högt uppe hade Myndigheterna redan 1917 infört detta system som skulle få svenskarna att supa mindre. Systemet som gällde till 1955 reglerade produktion, pris, försäljning och antalet utskänkingsställen; framför allt spelade motboken en viktig roll. Det var ett häfte där den ranson var och en hade rätt att ta ut stod noterad, högsta uttag var tre liter sprit i månaden. För att över huvud taget få tillgång till motbok krävdes i princip eget hushåll. Inneboende och de som häftade i skuld till stat och kommun gjorde sig inte besvär, inte heller de som fick fattigvård och inte heller hemmaboende söner och döttrar, som till exempel Sigge och de andra tjuvbarnen. Av uppenbara skäl drabbades dessa dock mindre hårt än andra.

Också de måttligt drickande tog ut hela ransonen, det fanns alltid törstiga kamrater att idka byteshandel med.

Sprutförsäljningen på restaurang var också reglerad, alkohol fick bara serveras till lagad mat, två vita och en brun var den vanliga beställningen och de som inte nöjde sig med det fick fortsätta till en annan restaurang och ta in mat på nytt för att komma åt de eftertraktade centilitrarna. Den som då upptäckte en tändsticka i pölsan visste att den portionen varit på bord tidigare.

Tjuvarnas tjänster var under dessa förhållanden efterfrågade, man bet inte gärna den hand som födde en. Dessutom bringade det, enligt det gamla talesättet, tur

att möta en tjuv eller en hora, så invånarna på Gamla gatan var särskilt väl lottade. Särskilt den skrockfulla fru Stål som också bodde i 5:an gladde sig. »God dag, hora«, brukade hon glädjestrålande hälsa Lilly eller Laila då hon mötte dem.

Ännu en fördel med att ha tjuvarna i närheten var att ingen behövde frukta inbrott i vindsförråd och än mindre i lägenhet, eftersom tjuvarna höll efter andra långfingrade och själva aktade sig för att sno i det närmaste grannskapet, väl medvetna om vilka som då skulle få skulden.

Det förde med andra ord en hel del gott med sig att ha tjuvarna på nära håll och trots deras dåliga rykte var det inga som fruktade dem, inte ens då de var på fyllan, ett undantag utgjorde för oss ovuxna möjligen kärringen Berta.

Jag nämnde att en i tjuvfamiljen, Sigge, skilde sig lite från de övriga genom att sakna deras dolska, bovaktiga uppsyn, han såg i själva verket riktigt trevlig ut. Dessutom hade han relativt sent kommit in på brottets bana utan att gå den vanliga vägen över skolk, tjuvrökning, snatteri, kioskinbrott, bilstölder och tidiga kontakter med Myndigheter av olika slag. Han hade varit en något tillbakadragen gosse som inte utmärkte sig på något sätt. Kärringen Berta hade bestämt att Sigge skulle avhållas från allt vad brott hette, förmodligen för att det

kunde ha sina fördelar att ha en försvuren i fiendeläget.

Sigge utmärkte sig alltså inte och särskilt klyftig var han väl inte heller, men på några områden ägde han otvivelaktigt en viss begåvning. Det gällde spel och dobbel. Övning hade gett färdighet och Sigge missade aldrig ett tillfälle att spela. Varhelst han lyckades komma i gäng halade han fram kortleken eller tärningarna eller i nödfall tändstickorna för ett parti tji och tre på Svanen eller Gropen där spel med kort och tärningar var förbjudet.

Sigges största passion var dock vadslagning. »Ska vi slå vad?« var hans ständiga fråga. Om morgondagens temperatur, om det var en kvinna eller en man som först skulle stiga ur 3:ans port, ja, om vad det vara månne inbjöd han till vadslagning. Det gick många historier om Sigges vadslagningsiver, ibland gick han för långt, som då Anton Sjöberg fallit ihop död utanför porten och Sigge ringde på hos hustrun och frågade om det var änkan Sjöberg han hade framför sig.

»Jag är inte änka.«

»Ska vi slå vad?«

Sigge skulle för övrigt idka vadslagning också vid änkan Sjöbergs frånfälle, men den historien spar jag till senare. Nu i stället till den händelse som till slut ändade Sigges hyggligt hederliga leverne och gjorde honom till fullvärdig medlem av tjuvfamiljen.

Sigge var vid den här tiden anställd som vaktmästare på Kungsholmens Gustavsbergskontor. Personalchefen som anställt honom var av den åsikten att just sådana tillbakadragna, inte särskilt klyftiga unga män som Sigge var så tacksamma över att ha fått anställning att de med lämpliga arbetsuppgifter skulle stanna i många år och tjäna företaget väl.

Sigge hade som sagt inget av den lömska bovblicken, några skulle till och med kalla blicken öppen och ärlig. Dessutom hade han en behaglig röst, vilket bidrog till att det han sa lät trovärdigt och övertygande. Därtill var han naiv på ett tilltalande sätt.

De sysslor Sigge hade att utföra på vaktmästeriet skötte han till belåtenhet och allt hade väl kunnat fortgå utan mankemang om inte personalchefen som betraktade Sigge som sitt speciella skötebarn fått idén att låta Sigge rycka in för en av säljarna som hastigt blivit indisponerad. Sigge kläddes upp i skjorta och slips, finbyxor och kavaj. Försöket slog så väl ut att Sigge vid ett liknande tillfälle till och med betroddes att ta med affärskunden till en av de restauranger som företaget hade ett specialavtal med. Betalningen skedde på så sätt att notan sändes till ekonomiavdelningen på Gustavsberg.

Ännu efter lunchdagens slut var Sigge så upprymd att han svävade hemåt. Han flög dock inte in i sin port på Gamla gatan utan in på Gropen, där han nästan salig berättade om sin affärslunch med fri mat och dryckjom

på firmans bekostnad. Starka tvivel på sanningshalten i Siggas berättelse framfördes och Sigge som ville täppa till truten på tvivlarna sa att han skulle kunna bjuda också dem på krogen om han ville. Detta avfärdades som tomt skryt och ett allt hetsigare meningsutbyte tog vid.

»Ni tror mig inte?« skrek Sigge.

»Nej.«

»Ska vi slå vad?«

»Ja, ja, ja.«

Alla vid bordet antog vadet och en ansenlig summa sattes på spel.

Snart var skaran vadslagare på väg till hållplatsen vid Kilaberg, där de tog tricken till Hornstull och med Sigge i spetsen styrde sedan gänget stegen mot Liljeholmsbrons fäste, till krogen där, restaurang Söderport, Porten kallad, dit åtskilliga Kransenbor på löningsdagen begav sig för att äta sillbullar med korintksås och inta ransonen.

Så snart sällskapet slagit sig ner förklarade Sigge än en gång att han stod för kalaset, det gick på representationskontot, det var bara att beställa. Och det beställdes och det åts och dracks och enligt samstämmiga vittnesmål var stämningen mer än hög, rösterna likaså, skrattsalvorna brakade loss och det skålades och tacktalades till Siggas ära.

Sigge satt i högsätet och mådde gott, så nöjd, så glad.

Den uppmärksamhet som inte brukade komma honom till del fick han nu motta i överflöd.

Allting har en ände. När tallrikarna var rensade och glasen tömda tog en diskussion vid om vilken krog som nu stod på tur att föräras ett besök av det charmerande sällskapet. Kanske Pottan? Diskussionen avbröts då en servitör kom med notan och nu om inte förr blev det uppenbart att Sigge i den allmänna yran rusat åstad utan att tänka sig för, utan att tänka på att det bara var särskilt utvalda krogar som inte fordrade kontant betalning utan skickade notan till Gustavsbergs ekonomiavdelning.

Sigge bad att få ringa ett samtal som skulle lösa problemet. Det gjorde det inte, Sigge blev avskedad med omedelbar verkan. Besöket på Söderport slutade för Siggens del i arresten, ett sorgligt slut på en rolig kväll är nog de flesta benägna att tycka. Men betänk då vilken stor dag det ändå varit för Sigge. Aldrig hade han fått känna sig så uppburen.

I och med att Sigge hamnade i finkan kom han också på ett närmare sätt att knyta an till de sina och ganska snart gav han hederligheten på båten. Familjen hälsade Sigge varmt välkommen i gänget. Även i tjuvarnas bröst klappar understundom ett gott hjärta ... Jag höll på att glömma vadslagningen!

Riktigt ense om villkoren för den var de inblandade inte. Men Sigge talade så övertygande för sin sak att de

andra till slut måste ge med sig. Det gick ju inte att förneka att han faktiskt bjudit dem på krogen. Så då Sigge sent omsider betalt notan på Söderport hade han en god slant över. Han var nog, liksom flera av hans sort, slugare än vad folk föreställer sig.